

LUSI KELAVEJ

U radno vreme

Prevela
Sanja Bošnjak

Laguna

Naslov originala

Lucy Kellaway
IN OFFICE HOURS

Copyright © Lucy Kellaway, 2010
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dejvidu

Januar 2010.

Stela

Dve reči: prvo tri slova, zatim osam. Oblik im je bio tako poznat. A ipak se zaprepastila kada ih je ugledala nakon toliko vremena.

Stela se upravo vratila u kancelariju posle ručka i zatekla njegovo ime kako je čeka u inboksu odmah do mejla sa zapisnikom s jučerašnjeg sastanka odbora. U prostoru za temu pisalo je: zdravo.

Znala je šta joj je činiti. Vežbala je to dovoljno često sa doktorkom Manro, kao i sa svim prijateljima koji su još bili raspoloženi da slušaju. Drhtavom rukom je dograbila miša, obeležila njegovo ime i pritisnula „izbriši“.

Jeste li sigurni da želite da izbrišete ovu poruku?, pitao je računar.

Ali u tome i jeste nevolja: ne, nije sigurna.

Terapeutkinja joj je objasnila da ni on a ni njegovi postupci nisu sami po sebi uznemirujući. Problem su Steline misli, koje pokreću njene emocionalne reakcije. Odgovor leži u tome, rekla je žena, da nauči kako da upravlja svojim mislima, i tada će se i njena osećanja dovesti u red.

Steli je ova zamisao bila primamljiva, ali u praksi je beskorisna. Stela, koja je tako dobro upravljala većim delom svog života, nije nikako uspevala da zauzda misli – barem ne one koje su imale veze s njim. I izjava da su njegovi postupci bili neutralni takođe joj je besmislena – osim možda u nekom nategnutom, filozofskom smislu. U stvari, bili su razorni: pet života uništeno, a u trenucima histerije činilo joj se da se jedno od njih neće nikada oporaviti. Na kraju je otkazala terapijske seanse i otišla do *Selfridžisa*, gde je bacila dvesta funti, koje bi inače potrošila na pedeset minuta doktorke Manro, na kremu za lice – ali ni ona joj nije pomogla da se oseća bolje. Osećala se čak i gore dok je proučavala svoj odraz da vidi deluje li na duboke bore između obrva i opuštenu kožu oko vilice.

Pre dve godine, kada ga je Stela upoznala, slabo je vodila računa o svom izgledu. Osećala se mlađe od svojih četrdeset četiri i pošto je bila visoka i vitka, odeća joj je lepo stajala. Gotovo se uopšte nije šminkala, mada je počela da izvlači plave pramenove na kosi da sakrije sede. Ali sada, kada bi se pogledala u ogledalo i dopustila očima da se ugase a lice opusti, u nju je zurilo lice starice.

Stela je pogledala na monitor računara, koji je i dalje zahtevao odgovor na pitanje. Predusretno je označio DA, kao da je znao da je to razborit i ispravan put. Međutim, pomerila je miša i umesto toga pritisnula NE.

Zurila je u njegovo ime. Neobično, pomislila je, kako joj se od svih dana javio baš danas. Koliko juče je bila na Primrouz hilu sa Klemi, koja se odmarala od polaganja mature. Uzele su kafu u italijanskom kafiću i sele su da je popiju na klupi na zimskom suncu. Nizak, debeo čovek sa danskom dogom na povocu prošao je ispred njih, i Klemi izjavi: Suprotnosti se privlače, a Stela se nasmeja, i pomisli kako je ovo prva normalna,

prijateljska rečenica koju joj je ćerka uputila posle veoma dugog vremena.

Stela okrenu glavu da pogledom isprati velikog psa i njegovog sićušnog vlasnika dok ne prođu, i učini joj se da on sedi na klupi u blizini. Nije bio mrzovoljan i zguren kao onda kada je došao u njenu kancelariju i stajao tamo bez reči dok se ona pakovala. Umesto toga, po svetlom potiljku i lenjom načinu na koji je ispružio noge, videla je da opušteno uživa. Obgrlio je neku mladu plavušu u tesnim farmericama uguranim u čizme s visokim potpeticama. Pod izgovorom da baca čašu u kantu, Stela ustade i pođe ka njemu i upravo u tom trenu on se okrenu prema njoj. Nije bio on.

„Znaš“, rekla je Emili preko telefona te večeri, „mislim da sam ga zaista prebolela. Juče sam pomislila da sam ga videla s nekom mladom, zgodnom devojkom na klupi u parku. I osećala sam se čudno i, da budem iskrena, jesam bila pomalo – *uznemirena*. Ali nisam se slomila. Nisam se čak ni uzrujala. Iako sam bila sigurna da je to on, pomislila sam: u redu je, nastavila sam sa svojim životom.“

Sa druge strane linije nastupi kratka tišina.

„Pa“, reče joj prijateljica. „Možda jesi, a možda i nisi.“

Zašto najbliži prijatelji, ljudi koji prisustvuju svim tvojim usponima i padovima, misle da su iznad tebe? Četiri decenije su prijatelji posmatrali Stelu kako niže ogromne uspehe jedan za drugim, pa su se sada naslađivali ovim katastrofalnim padom upravo zato što je bio nešto sasvim novo.

Ali još gore od prijateljičinog nadmoćnog stava bilo je to što je imala pravo. Stelina suva usta i pomahnitalo srce nisu pripadali ženi koja je nastavila sa životom. Ustala je i zatvorila vrata kancelarije. Nije želela da ovo radi pod upitnim pogledom sekretarice.

Uzela je miša, pomerila ga do poruke i otvorila je.